

издигна мощиѣ си ржжъ удари ся въ чело-то и съ плачь извика.

— Ахъ! честь ты пуста и грозна честь! живѣ ли да бждѣ въ такавѣ старость, още да теглѣ, живѣ ли съмь былѣ да оплаквамъ при живѣ мойж-тѣ подпоркѣ, мой-тѣ утѣхы, въ мойж-тѣ тежкѣ старость! О Боже! какъ тѣй немилостиво да мя оставишь безъ имотъ, безъ покрывъ надъ главѣ си, а още и безъ ступанкѣ....

— Мама умрѣла!!!...

Чу са выкъ отъ вѣтрѣ, при тыя старчевы думы. Той като да позна нѣкакъвъ си гласъ; спрѣ ся и обърна си очи-тѣ къмъ тамъ, отъ дѣто ся зачу гласъ-тѣ, нѣ той вечъ нищо не чу. Станка нечаянно чу и разбра за майчинж-тѣ си смърть; тя не можи да ся стърпи, и падна долу баялдисала.

— То е наше-то момиче, выка майка си Д. Иване, каза Жельо, който не щеше да обади изведнѣжъ на стареца, и то не безъ причинѣ.

— Може азъ ся излѣгахъ, клюмналъ той наведе пакъ главѣ си на долу и продължи: най сетнѣ безъ снахѣ, безъ дѣщеря....

Тука му доде на ума за Васили и Петра.

— А Васильови, Жельо, додохъ ли си? попыта той.

— Тукъ сѣ, нѣ тѣ поизлязохъ.